

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนกับเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยโดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลทศวรรษแบบรายเดือนจาก International Financial Statistics ซึ่งจัดทำโดย International Money Fund (IMF) และธนาคารแห่งประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2544 - พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยตัวแปรทั้งหมด 3 ตัวแปร ได้แก่ ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง และข้อมูลเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนกับเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย นั้นจะนำเอาตัวแปรทั้งสามซึ่งแปลงให้อยู่ในรูปของ natural logarithms ไปทำการทดสอบตัวแปรดังกล่าวทั้งสองทิศทาง โดยแบ่งการทดสอบออกเป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งเป็นการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (unit root test) ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller ส่วนที่สองเป็นการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration) ส่วนที่สามเป็นการประมาณค่าแบบจำลองการปรับตัวระยะสั้น หรือ Error Correction Mechanism (ECM) และส่วนที่สี่เป็นการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเป็นเหตุเป็นผลว่าตัวแปรใดเป็นตัวกำหนดตัวแปรอีกตัวหนึ่ง

การทดสอบ unit root โดยใช้วิธี Augmented Dickey Fuller โดยทดสอบกับตัวแปรที่ศึกษา คือ อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน (E) อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (RER) และข้อมูลเงินสำรองระหว่างประเทศ (F) ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรทุกตัวมีลักษณะไม่นิ่ง (Non-stationary) และมีลักษณะข้อมูล I(1) ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01

ผลการศึกษาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาว (Cointegration) พบว่าอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวและส่งผลกระทบต่อเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -2.21 นั่นคือ ถ้าค่าเงินอ่อนค่าลงหรืออัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้เงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยลดลงร้อยละ 2.21 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามถ้าค่าเงินแข็งค่าหรืออัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินลดลงร้อยละ 1 จะทำให้เงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.21

และความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ทั้งสองทิศทาง คือเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวและส่งผลกระทบในทางลบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -0.38 นั่นคือ ถ้าเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ค่าเงินแข็งค่าหรืออัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินลดลงร้อยละ 0.38 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามถ้าเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยลดลงร้อยละ 1 จะทำให้อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.38 นอกจากนี้ปัจจัยอื่นที่ส่งผลกระทบต่อเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย คือ อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ซึ่งมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวในทางลบโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -2.12 นั่นคืออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้เงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยลดลงร้อยละ 2.12 และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามถ้าอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงลดลง และความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ทั้งสองทิศทาง คือเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวและส่งผลกระทบในทางลบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง เพราะส่งผลทำให้อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงลดลงถ้าเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยเพิ่มขึ้น และทำให้อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงเพิ่มขึ้นถ้าเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยลดลงอีกด้วย ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ของเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยจึงเท่ากับ -0.41

สำหรับการปรับตัวในระยะสั้นของอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยสู่ดุลยภาพในระยะยาว (Error Correction Mechanism) พบว่าอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยเป็นตัวแปรตามแบบจำลองมีการปรับตัวในระยะสั้นทั้งสองทิศทาง เช่นเดียวกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยที่มีการปรับตัวในระยะสั้นทั้งสองทิศทาง

ผลการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผล (Granger Causality) พบว่าอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยมีความสัมพันธ์เป็นเหตุเป็นผลทั้งสองทิศทาง นอกจากนี้อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยก็มีความสัมพันธ์เป็นเหตุเป็นผลทั้งสองทิศทางเช่นเดียวกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยนั้นมีความสัมพันธ์กันจะเป็นความสัมพันธ์ในระยะเวลาล่า (lag) ไป 1 ช่วงเวลาจึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลง

5.2 ข้อเสนอแนะ

1. การกำหนดนโยบายต่างๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย ควรพิจารณาถึง

ความสัมพันธ์ของอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงและเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรรักษาระดับเงินสำรองระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมโดยใช้นโยบายแก้ไขดุลการชำระเงิน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระดับเงินสำรองระหว่างประเทศ เพื่อที่จะทำให้ไม่เกิดผลกระทบต่อเงินสำรองระหว่างประเทศ ในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ นโยบายระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาดุลการชำระเงินจะต้องสอดคล้องกับนโยบายการเงิน เพื่อที่สามารถควบคุมปริมาณเงินให้ขยายตัวได้ตามเป้าหมายและจะทำให้บรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ที่วางไว้ และเป็นผลดีต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

3. สำหรับการศึกษาครั้งต่อไปนั้น หากมีการใช้ข้อมูลรายปี หรือรายสัปดาห์ จะทำให้เห็นและเปรียบเทียบถึงผลการศึกษาที่อาจเหมือนหรือแตกต่างจากการใช้ข้อมูลรายเดือนของการศึกษานี้

4. การศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนกับเงินสำรองระหว่างประเทศของประเทศไทย เน้นที่อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นสำคัญ ที่ต้องการศึกษาต่อนี้อาจเพิ่มการศึกษาในสกุลเงินอัตราแลกเปลี่ยนอื่นๆ เช่น เงินเยน เงินหยวน เงินยูโร เป็นต้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved